Lieta Nr.122007314

S P R I E D U M S

Rēzeknē 2014.gada 23.septembrī

Latgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija
šādā sastāvā: tiesnesis-referents - A.Strauts,
tiesneši – J.Dimpers un A.Vilmanis,
apelācijas kārtībā, rakstveida procesā, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Prevencijas nodaļas iesniegto apelācijas sūdzību par Ludzas rajona tiesas 2014.gada 13.maija spriedumu, ar kuru izbeigta lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā Nr.122007314 par /pers. D/, personas kods /personas kods/, saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{15} panta trešo daļu.
Noklausoties tiesneša – referenta A.Strauta ziņojumu, pārbaudot administratīvā pārkāpuma lietas materiālus un iesniegto apelācijas sūdzību, Latgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

k o n s t a t ē

ka ar Ludzas rajona tiesas 2014.gada 13.maija spriedumu konstatēts, ka Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Prevencijas nodaļa (turpmāk tekstā – Iestāde) lūdz saukt pie administratīvās atbildības /pers. D/ par to, ka viņš 2014.gada 12.aprīlī, pulksten 9.00, Ludzā, Latgales ielā 124B, virzienā no Raiņa ielas uz K.Barona ielas pusi, vadīja automašīnu /TL marka/, valsts reģistrācijas numura zīme /TL numurs/, un viņa izelpotā gaisa pārbaudē, izmantojot alkometru „AlcoQuant 6020" Nr.A107289, konstatēta alkohola koncentrācija 1,3064 promiles, kas atbilst alkohola koncentrācijai asinīs.
Minēto pārkāpumu 2014.gada 12.aprīlī konstatējis Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākais inspektors Aigars Igaunis (turpmāk tekstā – policijas darbinieks), par to sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC007427, protokolā secinot, ka /pers. D/ ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, atbildība, par kuru paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{15} panta trešajā daļā.
Izskatot administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, pārbaudot iesniegtos pierādījumus, Ludzas rajona tiesa secināja, ka /pers. D/ darbībās nav Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 149.^{15} panta trešajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāva, jo viņam nebija nodoma vadīt transportlīdzekli alkohola ietekmē.
Ludzas rajona tiesa savu secinājumu pamatoja ar šādiem argumentiem:
/pers. D/ iepriekšējās dienas vakarā bija novietojis kravas automašīnu autobusu pieturā, par ko viņam policijas darbinieks 2014.gada 12.aprīlī plkst.8.40 sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu par stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu Latgales ielā 133, Ludzā, un palūdza novērst ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu;
kaut arī iepriekšējā dienā /pers. D/ bija lietojis alkoholu, viņam bija jāpakļaujas policijas darbinieka rīkojumam - aizbraukt transporta līdzekli no brauktuves. Tādēļ /pers. D/ iesēdās transportlīdzeklī, lai to pārvietotu uz stāvvietu, bet, atbilstoši videoierakstam viņu pēc 1 minūtes un 12 sekundēm, nobraucot aptuveni 40 – 50 metrus, apturēja šis pats policijas darbinieks un veica alkohola pārbaudi izelpas gaisā, un konstatēja alkohola ietekmi;
Likuma „Par policiju" 22.panta pirmā un trešā daļa noteic, ka policijas darbinieks ir valsts varas pārstāvis, un likumīgās prasības un rīkojumi, ko viņš izvirzījis vai devis, pildot dienesta pienākumus, visām personām ir obligāti jāizpilda. Nepakļaušanās policijas darbinieka likumīgajām prasībām ir sodāma. Policijas darbinieka prasības ir obligātas, un rīcība ir saistoša jebkurai personai, kamēr amatpersona, kas pilnvarota kontrolēt vai uzraudzīt viņa darbību, nebūs tās apturējusi vai atcēlusi;
/pers. D/ policijas darbinieka A.Igauņa prasība - novērst ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu un pārdzīt automašīnu uz citu vietu bija saistoša, un obligāti jāizpilda. Pretējā gadījumā viņš neizpildītu policijas darbinieka rīkojumu.
/pers. D/ tiesai iesniegtais videoieraksts pierāda, ka viņš vadīja transportlīdzekli pa ceļa labo pusi, izņemot kustības uzsākšanas brīdi. Turklāt, viņš līdz apturēšanai brauca tikai 1 minūti un 12 sekundes, un mēroja 40 – 50 m garu ceļa gabalu, bet policijas darbinieks tuvākajā pagalmā bija apgriezis dienesta automašīnu un atkal deva rīkojumu apstāties.
Tiesa secināja, kā šāda policijas darbinieka rīcība ir pretrunā ar viņa dienesta ziņojumā norādīto, ka viņš aizbrauca patrulēt pa Ludzas pilsētu un ieraudzīja lēni pretim braucošo kravas automašīnu, kas bija nedaudz pretējā braukšanas joslā.
Novērtējot tiesas sēdē konstatētos apstākļus, Ludzas rajona tiesa secināja, ka automašīnas apgriešana mājas pagalmā vai sēdēšana automašīnā nav patrulēšana pa pilsētu. Turklāt, policijas darbinieks /pers. D/ administratīvā pārkāpuma protokolu nesastādīja par braukšanu pa ceļa vidu, bet sastādīja par smagāko pārkāpumu – automašīnas vadīšanu alkohola ietekmē. Noskaidrotie apstākļi liecina, ka policijas darbiniekam radās nepārvarama vēlme apturēt /pers. D/ vadīto automašīnu atkārtoti.
Policijas inspektora A.Igauņa dienesta automašīna dienesta pienākumu pildīšanas laikā 2014.gada 12.aprīlī bija nodrošināta un aprīkota ar videoaparatūru, ar kuras palīdzību iespējams iegūt objektīvus, no lietas dalībnieku subjektīvās attieksmes neatkarīgus pierādījumus, bet policijas inspektors A.Igaunis, pretrunā Latvijas Republikas Iekšlietu ministrijas Valsts policijas 2010.gada 22.februāra Noteikumu Nr.5 „Dienesta pienākumu izpildes organizācija un kontrole sabiedriskās kārtības nodrošināšanas un satiksmes uzraudzības jomā" 103.punkta prasībām, aparatūru bija atslēdzis, lai gan Noteikumu 103.punkts noteic, ka policijas darbiniekiem, kuri veic satiksmes uzraudzību, izmantojot dienesta transportu, jāieslēdz videosistēmu, uzsākot dienesta pienākumu izpildi, un to aizliegts izslēgt visā patrulēšanas laikā līdz dienesta pienākumu izpildes beigām, izņemot, ja norīkojums dodas pārtraukumā, atstāj dienesta transportlīdzekli (piemēram, lai sastādītu administratīvā pārkāpuma protokolu attiecīgajā policijas vai Operatīvās vadības struktūrvienībā, vai patrulēšanas laikā parādītu ierakstu transportlīdzekļa vadītājam).
Novērtējot tiesas sēdē pārbaudītos pierādījumus kopsakarībā un savstarpējā saistībā, Ludzas rajona tiesa secināja, ka, atbilstoši Latvijas APK 243.panta otrajā daļā noteiktajām prasībām, Iestāde nav izpildījusi pierādīšanas pienākumu administratīvā pārkāpuma lietā, jo Iestāde tiesai neiesniedza pierādījumus, kas izslēdz saprātīgas šaubas par to, ka persona, kura tiek saukta pie administratīvās atbildības, ir izdarījusi administratīvajā protokolā norādīto administratīvo pārkāpumu. Tāpat Iestāde neiesniedza pierādījumus, kas atspēko administratīvā pārkāpuma izdarīšanā vainojamās personas apgalvojumus vai novērš pretrunas.
Ludzas rajona tiesas spriedumu apelācijas kārtībā pārsūdz Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas

biroja Prevencijas nodaļa (turpmāk – Iestāde), kura iesniegtajā apelācijas sūdzībā lūdz spriedumu atcelt pilnā apjomā un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Ludzas rajona tiesai.

Apelācijas sūdzībā norāda, ka lietā ir strīds par to, vai policijas darbinieks A.Igaunis deva rīkojumu /pers. D/ pārvietot transportlīdzekli citā vietā jeb novietot to stāvēšanai atļautā vietā.

Pirmās instances tiesa nav vispusīgi un objektīvi izvērtējusi to, ka lietā nav pārliecinošu pierādījumu tam, ka konkrēti /pers. D/ bija dots rīkojums (komanda) no policijas darbinieka puses vadīt transportlīdzekli. Par šo faktu lietā ir krasi atšķirīgas /pers. D/ liecības. Proti, no /pers. D/ sākotnēji sniegtajām liecībām (paskaidrojumiem) neizriet, ka policijas darbinieks tieši /pers. D/ būtu devis norādījumu sēsties pie stūres un pārdzīt automašīnu. Par to, ka policijas darbinieks bija pavēlējis /pers. D/ pārdzīt automašīnu citā vietā, /pers. D/ sāka liecināt tikai pirmās instances tiesas sēdē.

Turklāt, konkrētajā gadījumā norādījums pārvietot transportlīdzekli no stāvēšanai neatļautās vietas uz citu nebūt nenozīmē, ka šis norādījums, lai arī bija attiecināms uz /pers. D/, bija jāveic /pers. D/ patstāvīgi. /pers. D/, saņemot minēto norādījumu, bija pašam jāapzinās, vai viņš var vadīt transportlīdzekli vai nevar, vēl jo vairāk tādēļ, ka, kā to norādīja pats /pers. D/, viņš bija lietojis alkoholiskos dzērienus.

Lietā nav pierādījumu, ka policijas darbinieks A.Igaunis, sastādot protokolu par apstāšanās, stāvēšanas noteikumu neievērošanu, ir sapratis, ka /pers. D/ atrodas alkohola reibumā.

Papildus minētajam, Iestāde apelācijas sūdzībā norāda, ka tā kritiski vērtē pirmās instances tiesas spriedumā minēto atsauci uz Latvijas Republikas Iekšlietu ministrijas Valsts policijas 2010.gada 22.februāra noteikumiem Nr.5 „Dienesta pienākumu izpildes organizācija un kontrole sabiedriskās kārtības nodrošināšanas un satiksmes uzraudzības jomā", konkrēti, šo noteikumu 103.punktu. Šie noteikumi ir Iestādes iekšējais normatīvais akts, kas trešajām personām (t.i., /pers. D/) nav saistošs. Tādējādi arī pierādījumu novērtēšanas standartu nevar saistīt ar šī iekšējā normatīvā akta izpildi vai neizpildi, jo konkrētajā gadījumā ar video novērošanas iekārtu vien nav iespējams pierādīt /pers. D/ nodomu vadīt transportlīdzekli, kā arī nav iespējams secināt, vai /pers. D/ bija dota komanda vadīt transportlīdzekli.

Atkārtoti pārbaudot administratīvā pārkāpuma lietas materiālus un pirmās instances tiesas sēdē pārbaudītos pierādījumus, novērtējot tos kopsakarībā un attiecināmībā Iestādes apelācijas sūdzībā norādītajiem argumentiem, apelācijas instances tiesa secina, ka pierādījumi ir pietiekoši, lai apstrīdētos jautājumus izlemtu pēc būtības, nelemjot Iestādes apelācijas sūdzībā izteikto lūgumu par Ludzas rajona tiesas sprieduma atcelšanu pilnā apjomā un lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai Ludzas rajona tiesai.

Apelācijas instances tiesa secina, ka pirmās instances tiesa rūpīgi un kvalitatīvi ir novērtējusi tiesas sēdē pārbaudītos pierādījumus, izdarījusi pareizus atzinumus un secinājumus par apstākļiem, uz kādu pamata Iestāde lūdz atzīt /pers. D/ par vainīgu Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{15} panta trešajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Apelācijas instances tiesai, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{13} panta trešo daļu, atliek vienīgi pievienoties pirmās instances tiesas spriedumā norādītajai argumentācijai, izdarītajām atziņām un secinājumiem, jo pie noskaidrotajiem faktiem citāda veida secinājumus izdarīt nav iespējams.

Tomēr apelācijas instances tiesa, lai arī pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā norādītajai argumentācijai, izteiks savu viedokli par Iestādes apelācijas sūdzībā norādītajiem apgalvojumiem un argumentiem. Tāpēc, novērtējot pierādījumus daļā, kas attiecas uz Iestādes apgalvojumu, ka lietā nav pārliecinošu pierādījumu tam, ka policijas darbinieks A.Igaunis deva rīkojumu /pers. D/ pārvietot transportlīdzekli citā vietā jeb novietot to stāvēšanai atļautā vietā, apelācijas instances tiesa secina, ka Iestādes apgalvojums ir nepamatots, jo pirmās instances tiesa īpaši rūpīgi pārbaudījusi pierādījumus šajā daļā un uz to pamata izdarījusi pamatotu un pareizu secinājumu, ka, atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta otrajā daļā noteiktajām prasībām, Iestāde nav izpildījusi pierādīšanas pienākumu administratīvā pārkāpuma lietā, jo Iestāde tiesai neiesniedza pierādījumus, kas izslēdz saprātīgas šaubas par to, ka persona, kura tiek saukta pie administratīvās atbildības, ir izdarījusi administratīvajā protokolā norādīto administratīvo pārkāpumu.

Šajā sakarā apelācijas instances tiesa norāda, ka Iestāde savu pierādīšanas pienākumu nevarēja izpildīt tāpēc, ka policijas darbinieks A.Igaunis nolaidīgi attiecās pret iekšējā normatīvā akta prasībām, kas nosaka, ka policijas darbiniekiem, kuri veic satiksmes uzraudzību, izmantojot dienesta transportu, jāieslēdz videosistēmu, uzsākot dienesta pienākumu izpildi, un to aizliegts izslēgt visā patrulēšanas laikā līdz dienesta pienākumu izpildes beigām. Policijas dienesta transportā uzstādītie pārkāpumus fiksējošie tehniskie līdzekļi arī uzstādīti ar mērķi, lai papildus subjektīvajam pārkāpuma esamības vai neesamības vērtējumam, amatpersonām, kuras izskata administratīvo pārkāpumu lietas, dotu iespēju objektīvi un precīzi noskaidrot pārkāpuma izdarīšanas apstākļus. Tieši pārkāpumu fiksējošie tehniskie līdzekļi satur objektīvas ziņas par faktiem, uz kuriem pamatojas procesā iesaistīto personu prasījumi un iebildumi. Konkrētajā lietā policijas darbinieka dienesta ziņojumā norādītā subjektīvā informācija par /pers. D/ izdarīto administratīvo pārkāpumu ir pretrunā ar informāciju, kādu fiksējis /pers. D/ vadītajā transporta līdzeklī uzstādītais tehniskais līdzeklis.

Konkrētajā lietā apelācijas instances tiesa, tāpat kā pirmās instances tiesa, policijas darbinieka A.Igauņa attieksmi pret Iekšējā normatīvā akta prasībām vairāk vērtē kā nekompetenci, nevis apzinātu nolaidību pret iekšējo normatīvo aktu prasībām, tāpēc pievienojas pirmās instances tiesas secinājumam, ka policijas darbiniekam A.Igaunim radās nepārvarama vēlme apturēt /pers. D/ vadīto automašīnu atkārtoti.

No Ludzas rajona tiesneša nolēmuma redzams, ka tiesnesis lēmumu pieņēmis, pārbaudot un novērtējot visus subjektīvos un objektīvos pierādījumus. Tāpēc nav pamatots Iestādes apgalvojums, ka pirmās instances tiesa nav vispusīgi un objektīvi izvērtējusi tiesas sēdē pārbaudītos pierādījumus un devusi tiem pareizu juridisku novērtējumu.

Tāpat apelācijas instances tiesa par nepareizu atzīst Iestādes viedokli, ka kritiski ir jāvērtē pirmās instances tiesas spriedumā atsauce uz Latvijas Republikas Iekšlietu ministrijas Valsts policijas 2010.gada 22.februāra noteikumiem Nr.5 „Dienesta pienākumu izpildes organizācija un kontrole sabiedriskās kārtības nodrošināšanas un satiksmes uzraudzības jomā", konkrēti, šo noteikumu 103.punktu, jo šie noteikumi ir Iestādes iekšējais normatīvais akts, kas trešajām personām (t.i., /pers. D/) nav saistošs. Tādējādi arī pierādījumu novērtēšanas standartu nevar saistīt ar šī iekšējā normatīvā akta izpildi vai neizpildi.

Šajā sakarā apelācijas instances tiesa norāda, ka tiesām ir nepieciešamība saistīt pierādījumu novērtēšanas standartu ar iekšējā normatīvā akta izpildi vai neizpildi, jo, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta otro daļu, pierādīšanas pienākums ir noteikts Iestādei, kura lūdz tiesu noregulēt radušās tiesiskās attiecības atbilstoši likumam un kompetencei. Iestādes amatpersonu attieksme pret viņām saistošo iekšējo normatīvo aktu prasībām, pildot dienesta pienākumus, tiesām rada priekšstatu, par dienesta pienākumu pildīšanas godprātību, līdz ar to, iesniegtās informācijas pamatotību un objektivitāti, sniegto ziņu patiesumu. Policijas darbinieku ziņojumos un liecībās sniegtajai informācijai ir jābūt ar augstu ticamības pakāpi, bet, kā liecina tiesnešu profesionālā pieredze, pratinot policijas darbiniekus kā lieciniekus tiesā, viņiem, par ne visai patīkamiem noskaidrojamiem apstākļiem, rodas atmiņas zudums. Tāpēc policijas darbinieku attieksmei pret Iekšējiem normatīviem aktiem, it sevišķi tiem, kas saistīti ar pierādījumu iegūšanas procesu, ir būtiska nozīme pierādīšanas procesā.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 272., 289. ^{6}, un 289.^{12} panta prasībām, tiesām ir jāpārbauda un jāizvērtē visi tiesvedībai iesniegtie pierādījumi no attiecināmības, pieļaujamības un ticamības viedokļa. Policijas darbinieku attieksme pret ārējo vai iekšējo normatīvo aktu prasību ievērošanu dod iespēju tiesām pieņemt pareizu lēmumu par sniegto ziņu ticamību.

Tāpat par maz ticamu apelācijas instances tiesa atzīst Iestādes apgalvojumu, ka policijas darbinieks A.Igaunis, sastādot protokolu par apstāšanās, stāvēšanas noteikumu neievērošanu, nav sapratis, ka /pers. D/ atrodas alkohola reibumā, ja pati

Iestāde apgalvo, ka /pers. D/ atradās alkohola reibumā.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka alkohola reibums ir alkohola ietekmes augstākā pakāpē, kā rezultātā persona, kura atrodas reibumā, kļūst neadekvāta, jo ir zudusi realitātes sajūta. Ar lietas materiāliem objektīvi konstatēts, ka, veicot /pers. D/ pārbaudi ar mēraparātu, izelpojamā gaisā konstatētas 1,3064 promiles. Šāda alkohola koncentrācija atbilst vieglai alkohola ietekmes pakāpei, kad cilvēkam paškritika samazinās, parādās vieglprātība, paaugstināts runātīgums un kustību ātrums, kā arī koordināciju traucējumi.

Speciāli apmācīts cilvēks, kāds konkrētajā gadījumā bija policijas darbinieks A.Igaunis, šādas izmaiņas /pers. D/ uzvedībā nevarēja neievērot. Turklāt, ja abi atradās saskarsmē, sakarā ar pirmā administratīvā pārkāpuma apstākļu noskaidrošanu. Tāpēc apelācijas instances tiesa atkārtoti pievienojas pirmās instances tiesas secinājumam, ka policijas darbiniekam A.Igaunim radās nepārvarama vēlme apturēt /pers. D/ vadīto automašīnu atkārtoti. Turklāt, šāds secinājums apstiprinās ar pretrunām starp informāciju, kas norādīta policijas darbinieka A.Igauņa ziņojumā (16.lietas lapa), viņa liecībām pirmās instances tiesas sēdē (72.-73.lietas lapa), un informāciju, kas fiksēta ar /pers. D/ tehnisko līdzekli (66.lietas lapa). Konkrētajā lietā apelācijas instances tiesa lielāku ticamības pakāpi piešķir ar /pers. D/ piederošo tehnisko līdzekli fiksētajai objektīvajai informācijai.

Apelācijas instances tiesa par nepareizu atzīst Iestādes viedokli, ka /pers. D/ bija dots rīkojums (komanda) no policijas darbinieka puses vadīt transportlīdzekli. Turklāt, konkrētajā gadījumā norādījums pārvietot transportlīdzekli no stāvēšanai neatļautās vietas uz citu nebūt nenozīmē, ka šis norādījums, lai arī bija attiecināms uz /pers. D/, bija jāveic /pers. D/ patstāvīgi. /pers. D/, saņemot minēto norādījumu, bija pašam jāapzinās, vai viņš var vadīt transportlīdzekli vai nevar, vēl jo vairāk tādēļ, ka, kā to norādīja pats /pers. D/, viņš bija lietojis alkoholiskos dzērienus.

Attiecībā uz šādu viedokli, pirmās instances tiesa nolēmumā sniegusi savu vērtējumu un apelācijas instances tiesa tam pievienojas. Turklāt, Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2006.gada 14.novembra spriedumā (Lieta Nr.SKA -454/2006) par analoģisku situāciju norādījis, ka no likuma „Par policiju" 22.panta izriet prezumpcija, ka jebkurš policijas darbinieka rīkojums, ko viņš izdevis, pildot dienesta pienākumus, atzīstams par visiem saistošu un sākotnēji ir jāizpilda, ja vien tas nav acīmredzami pretlikumīgs.

Rīkojuma pretlikumīgai acīmredzamībai jāpamatojas uz tādu objektīvu apstākli, kas nosakāms uzreiz, proti, kurš būtu pretlikumīgs jebkuros apstākļos, nevis uz personas subjektīvo attieksmi pret policijas rīkojumu. Vienīgais veids, kā persona var iebilst pret policijas izdotu rīkojumu vai prasību, ir to pārsūdzēt. Ja persona uzskata, ka policijas darbinieku prasības konkrētajā gadījumā nav likumīgas, nepakļaujoties šīm prasībām, persona uzņemas risku par to, ka, ja vēlāk tiks konstatēts, ka policijas darbinieku prasības bija likumīgas, bet pašas personas izdarītais vērtējums kļūdains, šo personu sauks pie administratīvās atbildības par nepakļaušanos šīm prasībām. Taču, ja tiks konstatēts, ka prasības nebija likumīgas, personu nevar saukt pie administratīvās atbildības par nepakļaušanos likumīgajām prasībām, jo šādā gadījumā nebūs administratīvā pārkāpuma sastāva.

Pamatojoties uz iepriekš minēto un administratīvā pārkāpuma lietā atrodošies pierādījumiem, un pierādījumiem, kas pārbaudīti pirmās instances tiesā, apelācijas instances tiesa, tāpat kā pirmās instances tiesa secina, ka /pers. D/ nebija nodoma vadīt transporta līdzekli, atrodoties alkohola ietekmē. Līdz ar to, viņa rīcība, izpildot policijas darbinieka prasības, nevar veidot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $149.^{15}$ panta trešajā daļā paredzēto administratīvā pārkāpuma sastāvu. Tāpēc pirmās instances tiesa, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.panta pirmās daļas 1.punktu, likumīgi un pamatoti izbeidza konkrēto lietu.

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $289.^{22}$ pantu un $289.^{12}$ panta otro daļu, Latgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

Ludzas rajona tiesas 2014.gada 13.maija spriedumu, ar kuru izbeigta lietvedība lietā Nr.122007314 par /pers. D/, personas kods /personas kods/, saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $149.^{15}$ panta trešajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu – atstāt negrozītu.

Apelācijas instances tiesas nolēmums nav pārsūdzams un stājas spēkā. Nolēmums pieejams Latgales apgabaltiesas kancelejā 2014.gada 23.septembrī.

Sprieduma kopijas triju darba dienu laikā nosūtīt administratīvā pārkāpuma lietas dalībniekiem, ja šajā laikā viņi pēc nolēmuma lietā neierodas paši.

Tiesnesis – referents A.Strauts

Tiesnesis J.Dimpers

Tiesnesis A.Vilmanis